58

"ශ්‍රී ලාංකේය සම්භාව්‍ය අධ්‍යාපනයේ සදර්ථයන් වර්තමානයට"

මහාචාර්ය පූජ්‍ය තුඹුල්ලේ සීලක්ඛන්ධ හිමි

ශ්‍රී ලාංකේය සම්භාව්‍ය අධ්‍යාපනය පිළිබඳ විමසුමක් කරන විට ක්‍රිස්තු පූර්ව තෙවන සියවසේ සිදු වූ මහින්දාගමනය කඩයිමක් වශයෙන් සැලකිල්ලට ගැනීම සුදුසු වේ. ක්‍රි.පූ. 3වන සියවසට පෙර ලංකාවේ අධ්‍යාපනය පිළිබඳ විමසුමක් කරන්නකුට එවකට පණ්ඩුල වැනි බ්‍රාහ්මණ ගුරුවරයන් යටතේ ද මෙරට ජනතාව වෙනුවෙන් අධ්‍යාපනයක් ක්‍රියාත්මක වූ බව මූලිකව වටහාගත හැකියි. එවකට පවා ශ්‍රී ලංකාවේ මනා පෞරුෂත්වයකින් හෙබි පුරවැසි පිරිසක් බිහි කිරීමට එම බ්‍රාහ්මණ අධ්‍යාපන සම්ප්‍රදාය සමත් වූ බව පණ්ඩුකාභය කුමරුගේ ජීවන ප්‍රවෘත්තීන් තුළින් ද තහවුරු වෙයි. ඒ නිසා එම කරුණ ද අප විසින් අමතක කළ යුතු නො වේ. කෙසේ වුවත් මෙම දේශනයේ සීමාවක් ඇති කර ගැනීමට මහින්දාගමනයෙන් පසු මෙරට ඇති වූ බෞද්ධ අධ්‍යාපන සම්ප්‍රදාය කඩයිමක් වශයෙන් මම තෝරාගනිමි.

ශ්‍රී ලාංකේය සම්භාව්‍ය බෞද්ධ අධ්‍යාපනය අනන්‍ය අසාධාරණ අධ්‍යයන හා අධ්‍යාපන ක්‍රමයන්ගෙන් පරිපෝෂිත වූවකි; විචාරාක්ෂියට යොමු වූවකි. එයට හොඳ ම නිදසුන වන්නේ මිහිඳු මාහිමියන් වහන්සේගේ හා දේවානම්පියතිස්ස ප්‍රථම හමුවීමේ දී ම මෙම අධ්‍යාපනය හඳුනාගෙන ක්‍රියා කිරීමේ හැකියාව ඇද්දැයි විමසීමට රටේ රාජ්‍ය නායකයාගේ සාමාන්‍ය දැනුම හා බුද්ධිමය ශක්තිය විමසා බැලීම පිණිස 'අඹ පැනය' යොදා ගැනීම යි. ඒ තුළින් සිදු කර ඇත්තේ මෙරට ජනතාවගේ බුද්ධිමය විභවයන් පිළිබඳ ප්‍රමාණ කිරීමකි. සාමාන්‍යයෙන් බලන විට එදා මිහිඳු මාහිමියන්ගේ සම්ප්‍රාප්තියෙන් අනතුරුව උන්වහන්සේගේ නායකත්වය හා අනුශාසනා පරිදි දේවානම්පියතිස්ස රජුගේ අනුග්‍රහයෙන් සිදු කෙරුණු ශාසනික ක්‍රියාදාමය හි බැඳුණු අධ්‍යාපන ක්‍රමයක් අපට පෙනී යයි. එහෙත් මේ ශාසනික ක්‍රියාදාමයේ විශේෂත්වය වූයේ එදා ලංකාවේ විසූ සෑම තරාතිරමක ම ජන කොටස් තුළ චින්තන විප්ලවයක් ඇති කිරීමට එම අධ්‍යාපනය සමත්වීම යි. ඒ සඳහා මූලික වශයෙන් පාදක වූයේ අවිහිංසා මූලධර්මය හා ඒ වනවිට සත්ත්ව හිංසනය කෙතරම් සාමාන්‍ය දෙයක් බවට පත්ව පැවැතියේ ද කිවහොත් රජතුමාට මිහිඳු මාහිමියන් මුණ ගැසෙන ප්‍රථම අවස්ථාව වන විටත් රජතුමා විනෝද ක්‍රීඩාව ලෙස කරමින් සිටියේ මුව දඩයම යි. මෙම අහිතකර ක්‍රියාමාර්ගයෙන් රජතුමා ඇතුළු සාමාන්‍ය ජනතාව මුදා ගැනීමට යොදා ගත් මාධ්‍යය බවට පත් වූයේ ධර්මදේශනය යි. බෞද්ධ අධ්‍යාපනයේ ප්‍රධාන ඉගැන්වීම් මාධ්‍යය වූයේ ද දේශනය යි.

මෙහි දී මිහිඳු මාහිමියන් වහන්සේ විසින් චූලහත්ථිපදෝපම සූත්‍රය, සමචිත්තපරියාය සූත්‍රය හා පසුදින සිට පේතවත්ථු, විමානවත්ථු, සච්චසංයුත්ත, දේවදූත හා ආසිවිසෝපම යනාදි සූත්‍ර දේශනා රාශියක් ම තෝරා ගෙන දේශනා පැවැත්වීමෙන් උන්වහන්සේ අපේක්ෂා කළේ තෙරුවන් සරණ ගිය පුද්ගලයා තුළ ක්‍රමයෙන් අකුසලයෙහි හා කුසලයෙහි විපාක පෙන්වා දෙමින් මෙලොව ජීවත්වන කාලය තුළ ආචාර සමාචාර සහිත මනා පෞරුෂයකින් හෙබි පුද්ගලයෙකු නිර්මාණය වන ආකාරය පෙන්වා දීම යි. ඒ අනුව අවිහිංසා මූලධර්මය මත පාදකව දැනුමෙන් හා ඒ දැනුම පාදක කරගත් ආකල්පමය වෙනසක් ඇති කරගෙන ඒ තුළ නිර්මාණශීලී මනා පෞරුෂයක් ඇති කුසලතාපූර්ණ

පුද්ගලයකු සමාජයට ඉදිරිපත් කිරීම මෙම අධ්‍යයන සම්ප්‍රදායේ න්‍යෂ්ටිය බව උන්වහන්සේ පෙන්වා දුන්හ. අනතුරුව උන්වහන්සේගේ නායකත්වයෙන් ආරම්භ වූයේ අනුරාධපුර මහාවිහාරය ලෙස පසුකලෙක විශ්වකීර්තියට පත් අධ්‍යාපනය ආයතනය යි. මෙය තවදුරටත් වර්තමාන විශ්වවිද්‍යාලයක ස්වරූපය විදහා පෑවේද යන්න මහා වංශය මගින් කියැවෙන පරිදි එදා ක්‍රි.ව. 5 වන සියවසේ බුද්ධඝෝස අටුවාචාරීන් වහන්සේ ලංකාවට පැමිණ විසුද්ධිමග්ගය රචනා කරනු ලැබ එය පිටපත් තුනකින් යුක්තව එහි ප්‍රාමාණිකත්වය තක්සේරු කිරීම සඳහා මහා විහාරීය විද්වත් මහතෙරුන් වහන්සේලා වෙත ඉදිරිපත් කිරීමෙන් තේරුම්ගත හැකිවෙයි. මෙයින් ප්‍රකට වන්නේ අද පවත්නා පර්යේෂණ ක්‍රමයන් එදා වන විටත් ශ්‍රී ලංකාවේ භාවිත ව පැවති බව යි. එසේ විශ්වකිර්තිමත් අනුරාධපුර මහා විහාරයෙන් සමාරබ්ධ ශ්‍රී ලාංකේය සම්භාව්‍ය අධ්‍යාපනය තුළ භික්ෂු නායකත්වය ආරම්භයේ සිට ම කැපී පෙනෙන ප්‍රබල ලකුණක් විය. එය ඉතිහාසයෙන් භික්ෂුව වෙත පැවරුණු උරුමයක් විය. එදා එම අධ්‍යාපනය තුළ භික්ෂුව ත්‍රිපිටක ධර්මය පිළිබඳ විශාරද භාවය, පවිත්‍ර ආකල්පමය වර්ධනය, චර්යාත්මක පාරිශුද්ධත්වය යන සදර්ථයන්ගෙන් පෝෂිත වූවෙක් විය. මේ නිසා ම සමාජ ප්‍රභූත්වයට අවිවාදාත්මක අනුශාසකත්වයට උන්වහන්සේ නිතැතින් ම සුදුසුකම් ලදහ. එදා උන්වහන්සේලා වැඩ සිටි මහාවිහාරය යන නාමය පවා ව්‍යවහාර වී ඇත්තේ භික්ෂු නායකත්වයෙන් ගොඩ නැගුණු අධ්‍යාපනික මධ්‍යස්ථානය යන අර්ථය දක්වනු පිණිස ය. මෙය අද මහාවිහාරය යන්නෙන් අර්ථ ගන්වන ස්ථානයට වඩා සපුරා වෙනස් වූවකි. මේ අතීතයේ දී මහාවිහාරය යන්න උසස් අධ්‍යාපනික මධ්‍යස්ථානය යන්නට දුන් පර්යාය නාමයක් විය.

ඥාන ශක්තින්හි පිරිපුන් බව පමණක් තම සිව්වනක් ශ්‍රාවක පිරිසගෙන් බුදුදහම අපේක්ෂා නො කළ බවත්, ඒ හා එක් වූ චර්යාත්මක වශයෙන් ඇති වූ වෙනස මගින් පමණක් එදා පැවැති බුදුදහම පාදක කර ගත් අධ්‍යාපනයේ පදනම ශක්තිමත් වූ බවත් පැහැදිලි ව පෙනී යයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ පිළිබඳ සඳහන් කරන තන්හි 'විජ්ජා හා චරණ' ධර්මයෙන් අර්ථවත් කරන්නේ ද මේ කරුණ යි. එදා ඒ මත පදනම්ව මිහිඳු මාහිමියන් විසින් හඳුන්වා දුන් පැරණි සම්භාව්‍ය අධ්‍යාපනය යන්නෙන් අදහස් කළේ ද එය යි. පුද්ගලයා දැනුමෙන් යම් පමණකට ශක්තිමත් ද එපමණට ම ඔහු චර්යාවෙන් ශක්තිමත් විය.

මේ ආකාරයෙන් බලන විට මුල් අවධියෙහි ශ්‍රී ලංකාවේ පැවති මෙම විශ්වකීර්තිමත් අධ්‍යාපනයේ විශිෂ්ටාර්ථයන් බවට පත් වූ ආධ්‍යාත්මික හා චර්යාත්මක පාරිශුද්ධිය පිළිබඳ මහදර්ථයන් අවප්‍රමාණ වන්නට ආරම්භ වූයේ ක්‍රි.පූ 161-77 අවධියේ මහායාන අදහස් මතවාද අනුගත තෙරවරුන් මහාවිහාරීය ථේරීය භික්ෂූන් අතරට මුසු වීමෙන් අනතුරුව යි. කෙසේ වුවත් වර්තමාන පිරිවෙන් ස්වභාවයෙන් අධ්‍යාපනික මධ්‍යස්ථාන බිහි වන්නට වීමත්, ඊට අතිරේකව ගලතුරමුල, උතුරුමුල, විල්ගම්මුල, මහනෙත්පාමුල, දකුණුමුල, කපාරාමුල, සෙනෙවිරත්මුල, වාදුම්මුල යන වියත්පත් අටගණය (අෂ්ටායතන) ඇති වීමත් තුළින් ගිහිපැවිදි අධ්‍යාපනයේ නව එළඹුමක් දක්නට හැකි විය. මේ නිසා ගිහිපැවිදි උගත් පිරිසක් බිහි විය.

16 වන සියවසේ අගභාගයේ සිට ක්‍රමානුකූලව ගිහිපැවිදි අධ්‍යාපනයෙන් අර්ථවත් වූ උගත්කමට අනුයුක්තව පැවතිය යුතු වූ ගුණවත්කම හා මිශ්‍ර වූ ආධ්‍යාත්මික පාරිශුද්ධිය පිළිබඳ චින්තනය ක්‍රමයෙන් දුරස් වන්නට විය. මෙහි අනිවාර්ය ප්‍රතිඵලය වූයේ ශාසනික වශයෙන් ඇති වූ පරිහානිය යි. ශාසනික පරිහානිය යන්නෙන් එදා අර්ථ ගැන්වූයේ සමස්ත භික්ෂු සමාජයේ මෙන් ම සමස්ත අධ්‍යාපනයේ ද පරිහානිය යි. මෙයට බටහිර ජාතීන්ගේ ශ්‍රී ලංකා ආගමනය ද දැඩි බලපෑමක් ඇති කළේ ය. මෙය ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ සෑම අංශයක ම දැඩි පරිහානි ලක්ෂණ පෙන්නුම් කෙරුණු අවධියක් විය. මෙයට ප්‍රධානතම හේතුව ලෙස බලපෑවේ භික්ෂූන් වහන්සේ සතු ශක්තිය සමාජය තුළින් ගිලිහී යාම

යි. මේ අඳුරු අගාධයෙන් භික්ෂු ශාසනයත්, අධ්‍යාපනයත් නගා සිටුවීම කෙරෙහි ප්‍රෝත්සාහි වූයේ ජාතියේ වාසනාවට පහළ වූ වැලිවිට අසරණ සරණ සරණංකර සංඝරජයන් වහන්සේ ය. උන්වහන්සේ සාමණේර අවධියට පත් සමය වන විට පාලි හා සංස්කෘත මෙන් ම තදීය භාෂාශාස්ත්‍ර පිළිබඳ දැනුමක් ඇති කිසිඳු යතිවරයකු සොයා ගැනීමට අපහසු යුගයක් විය. මේ නිසා එම අවශ්‍යතාව ද මහත් දුෂ්කරතා මධ්‍යයේ සපුරා ගනිමින් භාෂාශස්ත්‍ර අධ්‍යාපනයෙන් මෙන් ම ශ්‍රද්ධාශීලාදි ගුණයන්ගෙන් නෂ්ටප්‍රායව පැවැති භික්ෂු අධ්‍යාපනය නගා සිටුවීමේ ව්‍යායාමයේ දී අත්‍යවශ්‍ය අංගයක් වූ නැති වී ගිය භික්ෂු උපසම්පදාව නැවත පිහිටුවීම සඳහා සියම් දේශයට එවකට රජකම් කළ කීර්ති ශ්‍රී මහරජතුමන්ගේ පූර්ණ අනුග්‍රහය ලැබ එරට රජකම් කළ සියම් රජතුමාගේ අනුග්‍රහය ද ලැබ මල්වතු අස්ගිරි දෙවෙහෙර මුල් කර නැවත උපසම්පදාව ඇති කර එය ම ලංකාවේ සෑම අංශයක ම පුනර්ජීවනය බවට පත් කළහ.

මෙම අවස්ථාවේ දී අප විසින් අවධානයට ගතයුතු කරුණක් වන්නේ ලංකාවේ යම් අවධියක භික්ෂූන් වහන්සේගේ පරිහානියක් පසුබෑමක් ඇති වූයේ ද එය සමස්ත ජාතියේ ම කඩා වැටීමක ලක්ෂණ පෙන්නුම් කිරීම යි. මෙම අර්ථය වටහා ගෙන ම අධ්‍යාපන ක්‍රමසම්පාදකයන් විසින් නූතන ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය සැලසුම් කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වේ. බොහෝ විට දේශපාලන මතිතාන්තරවල එල්බී ක්‍රියා කිරීම හේතුවෙන් මෙවැනි කරුණු කෙරෙහි අපේ රටේ රාජ්‍ය නායකයන් නො සලකා හරින අවස්ථා දක්නට පුළුවනි. ඒ හැම සැලසුමක් ම අවසානයේ කඩා වැටීමට ලක් වන්නේ මේ හේතුවෙනි. එනම් මූලික වශයෙන් මේ රටේ සිංහල බෞද්ධ වටපිටාව හා සංස්කෘතිය නො සලකා වෙනත් චින්තනයන්ට නතු වී ක්‍රියා කිරීම යි.

කෙසේ වුව ද වැලිවිට සංඝරාජයන් වහන්සේගේ නායකත්වයෙන් ඇති වූ ශාසනික පුනරුදයේ ආසන්න ම ප්‍රතිඵලය වන්නේ නැවතත් දේශීය උගත් භික්ෂු පරපුරක් බිහිවීමට අවශ්‍ය මං පෙත් විවර වීම යි. මෙම සරණංකර සංඝරාජයන් වෙතින් ශබ්දශාස්ත්‍රය ප්‍රගුණ කළ ගිහිපැවිදි විශාල ශිෂ්‍ය පිරිසක් ලංකාවේ පහතරට ප්‍රදේශයෙන් බිහි වන්නට වූහ. රත්මලානේ පරමධම්මචේතිය පිරිවෙන මුල්කරගෙන වලානේ ශ්‍රී සිද්ධාර්ථ මහාස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේගේ ශිෂ්‍යානුශිෂ්‍ය පරම්පරාවෙන් ජාත හික්කඩුවේ ශ්‍රී සුමංගල, රත්මලානේ ශ්‍රී ධම්මාලෝක යන මහා ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේලා දෙනම නිසා මාළිගාකන්දේ විද්‍යෝදය පිරිවෙනත්, පැලියගොඩ විද්‍යාලංකාර පිරිවෙනත් බිහිවිය. ඒ අනුව 19 වන සියවසේ මැදභාගයේ සිට මේ දෙපිරිවෙන් නිසා 19 වන සියවසේ අගභාගයත් 20 වන සියවසේ ආරම්භයත් යන කාල පරාසය තුළ විශිෂ්ට භික්ෂු පරපුරවල් දෙකක් ගුරුකුල වශයෙන් ශාස්ත්‍රීය ඥානයෙන් තෙදවත්ව ධර්මධරත්වයෙන් හා විනයධරත්වයෙන් පරිපූර්ණව සමාජයේ ප්‍රභූත්වය හිමිකර ගත් අතර එදා පැවැති ඉංග්‍රීසි රාජ්‍ය පාලනයට පවා අභියෝගාත්මකව දේශීය චින්තනයෙන් විශදත්වයට පත් ගිහිපැවිදි උගත් පිරිසක් නිර්මාණය කිරීමට සමත් වූහ.

විද්‍යෝදය හා විද්‍යාලංකාර යන මේ පිරිවෙන් දෙක නිසා බිහි වූ දේශීය ගිහි ප්‍රබුද්ධ පිරිස් රාජ්‍ය පාලකයාට පවා අවශ්‍ය සදුපදේශයෙන් එඩිතරව කරුණු කියා පෑමට සමත් වූහ. එහි දී එදා සිටි රාජ්‍ය නායකයෝ මෙ පිරිවෙන් දෙක හැම විටම දේශීය අධ්‍යාපනයේ මූලස්ථාන වශයෙන් සලකා ක්‍රියා කළහ. මේ තත්ත්වය කෙතරම් දුරට දැඩි වී ද කිවහොත් 1956 බලයට පත් වූ මහජන එක්සත් පෙරමුණු රජයේ අග්‍රාමාත්‍ය ඇස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී බණ්ඩාරනායක මහතාගේ දැඩි කැපවීමෙන් සිංහල භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව බවට පත් කර ගැනීමේ පනත පාර්ලිමේන්තුවේ සම්මත විය. එහි දී පැනනැගුණ බලවත් ගැටලුවක් වූයේ රාජ්‍ය පාලනය ඇතුළු රටේ සෑම ක්ෂේත්‍රයක ම සිංහලෙන් රාජකාරි කළ හැකි පිරිසක් නොමැති වීම යි. මේ වනවිට පැවති පේරාදෙණියේ ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයෙන් එම අවශ්‍යතාව ඉටු වූයේ නැත. මේ නිසා අධ්‍යාපන ඇමති විජයානන්ද දහනායක මහතාගේ හා අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේ උපදෙස් මත ශ්‍රී ලංකාවේ පිරිවෙන් අධ්‍යාපනය නංවාලීමත් අරමුණු කර

පැලියගොඩ විද්‍යාලංකාර පිරිවෙනට හා මාළිගාකන්දේ විද්‍යෝදය පිරිවෙනට විශ්වවිද්‍යාල තත්ත්වය ලබා දීමේ යෝජනාවක් ඉදිරිපත් වූ නිසා මෙම පිරිවෙන් දෙකම 1959 ජනවාරි 01 දා විශ්වවිද්‍යාල බවට පත් කෙරිණ. මෙම විශ්වවිද්‍යාල දෙකේ ශාස්ත්‍රීය හා පරිපාලන නායකත්වයට පත් පරිවේණාධිපතීන් වහන්සේලා ම ආරම්භයේ දී ම පත් වූහ. ලංකාවේ ජාතික අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ කොඳු ඇටය වශයෙන් ජාතික විද්‍යාපීඨ දෙකක් ගොඩනංවා තැබීම දෙවැනි අරමුණ යි.

මෙම අරමුණු පෙරදැරිව ආරම්භ වූ මෙම විශ්වවිද්‍යාල දෙක නිසා එවකට එම අපේක්ෂා එකිනෙක මල්ඵල ගැන්වීමක් සිදු වූයේද? සැබවින්ම සිදු විය. අද වනවිට එම අපේක්ෂා කෙතෙක්දුරට සඵල ද? පිළිතුර ඔබට වැටහෙනු ඇත. මෙහි ගැටලුවක් ඇත. මෙම විශ්වවිද්‍යාලයවලින් දේශීය උගතුන් බුද්ධිමතුන් පිරිසක් බිහිවිය. රාජ්‍ය පරිපාලනයට එම පිරිස පේරාදෙණිය, කොළඹ යන විශ්වවිද්‍යාල සම තත්ත්වයෙන් ම බිහි වූහ. එහෙත් මෙම මුල් විශ්වවිද්‍යාල දෙකේ නාමයන් වෙනසකට භාජන වුවත් එය ගැටලුව නොවේ. හැමවිට ම දේශීය සංස්කෘතිය හා දේශීය චින්තනයට මුල් තැන දීම ප්‍රමුඛ අරමුණක් කර ගත් විශ්වවිද්‍යාල දෙකට ම හිමි දේශීය චින්තනය මත පාදකව නිර්මාණය වුණු නායකත්වයන් ද වරෙක අහිමි විය.

වෙනස්වන ගෝලීය චින්තනය එක ම තීරණායකය බවට පත් කර ගැනීමේ පරගැති මානසිකත්වය විශ්වවිද්‍යාල පරිපාලකයන් මැඩගෙන ඉදිරියට ආවේ ය. මේ නිසා ආරම්භයේ පැවති අරමුණු හා පරමාර්ථ ගැන කිසිලෙසකිනුත් නො සැලකිලිමත් වූ ලෝකයේ තවත් විශ්වවිද්‍යාල දෙකක් බවට පත් වීම නො වැළැක්විය හැකි විය. ශිෂ්‍ය ප්‍රජාව තුළින් අනන්‍යතාවක් මතු නො වීය. භික්ෂු නායකත්වය ද ක්‍රමයෙන් ගිලිහී යන්නට වූයේ වෙනත් විශ්වවිද්‍යාලයක ස්වරූපයට ම පත් වෙමිනි. දේශීය සංස්කෘතිය හා සභ්‍යත්වය දෙස බලන විට ද අනෙකුත් විශ්වවිද්‍යාල හා වෙනසක් කොයින් ද? එසේ අනන්‍යතාවක් ගොඩ නැංවීමේ අවශ්‍යතාවක් නොපෙනේ ද? බෞද්ධ අධ්‍යාපනයේ සදර්ථයන් බවට පත් වූ අවිහිංසාව, අන්‍යමත ඉවසීම, සමානාත්මතාව වැනි සංකල්පයන්ට ආකල්පමය වශයෙන් පරිවර්තනයක් ද දක්නට ලැබෙන්නේ මඳ වශයෙනි. හැමවිට ම ආවේගශීලි ව, අසංවර භාවයකින් යුක්තව ප්‍රශ්න ගැටලු විසඳා ගැනීමේ තත්ත්වයට විශ්වවිද්‍යාල පොදුවේ පත්ව ඇත. මෙය ගෝලීයකරණයේ ප්‍රතිඵලයක් බවට කරුණු පෙන්වා දෙන්නට පුළුවනි. එය ම ද එක ම නිශ්චායකය? ඒ ඒ විශ්වවිද්‍යාලයන්ට හිමි අනන්‍ය දර්ශනයක් තිබිය යුතු නොවේ ද? එය විශ්වවිද්‍යාල ගොඩනැගිලි, විෂයමාලාව, විශ්වවිද්‍යාල පරිසරය නිර්මාණය යන හැම අංශයකින් පිළිබිඹු විය යුතු නොවේ ද? පිරිවෙනක්, විහාරාංග සහිත බෞද්ධ පින්බිම් දෙකක් මුල්කොට ආරම්භ වුණු එදා විද්‍යෝදය හා විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාල දෙකෙන් ඔපවත් වුණු එම බෞද්ධ ආරාමීය අනන්‍යතාව අද පිළිබිඹු වන්නේ ද? එහෙත් අද ස්කොට්ලන්තයේ ග්ලාස්ගෝ නගරයේ එක ම භූමියක වෙන්ව පිහිටි 1796 ආරම්භ වුණු ස්ට්‍රත්ක්ලයිඩ් විශ්වවිද්‍යාලය (University of Strathclide) හා 1451 දී ආරම්භ වුණු ග්ලාස්ගෝ විශ්වවිද්‍යාලය (University of Glasgow) එම අතීතයෙන් උරුම වූ අනන්‍යතාව රැකගෙන ඇත. ආරම්භක වකවානුව තුළ පෙළගැසුණු කාර්මික විප්ලවයෙන් හටගත් අවශ්‍යතාවන්ට විසඳුමක් ලෙස සකස්වුණු අධ්‍යාපනයට හා නැගී ආ රැකියා වියුක්තියට විසඳුම් ලබා දෙමින් ගොඩ නැගුණු ස්ට්‍රත්ක්ලයිඩ් විශ්වවිද්‍යාලය අදත් විෂයමාලාවෙන් මෙන් ම බාහිර පරිසරය තුළින් එම සීමාව තුළ මැනවින් සංවර්ධනය වූ අතර ස්කොට්ලන්තයේ පැරණි දේශීය සංස්කෘතික හරයන් තවදුරටත් සංරක්ෂණය වන ආකාරයෙන් එම ග්ලාස්ගෝ විශ්වවිද්‍යාලයේ සෑම අධ්‍යයන ක්‍රියාකාරකමක් ම නිර්මාණය වී ඇත. ඊටත් වඩා දිගු ඉතිහාසයක් ඇති ශ්‍රී ලංකාවේ 'මහාවිහාරය' මුල් කර ගත් අධ්‍යාපනය හෝ එහි භෞතික ආකෘතිය අද්‍යතන අධ්‍යාපන ක්‍රියාවලියට එක් වී ඇත් ද? එය විමසිය යුත්තකි.

<u>2018.10.06</u>

Assimilating the Values of Classical Education to the Present

Prof. Ven. Thumbulle Seelakkhanda Thero

When we talk about the classical education of Sri Lanka, it should be more appropriate for us to consider, first and foremost, about the arrival of *Mahinda Thero* to the island, as a crucial turning point. Even for a person who is keen to know about the education system prior to 3rd century BC, he could primarily acknowledge the fact that there was a good education system for the people in the country even under the Brahman teachers like *Pandula*. The life stories of Prince *Pandukabhaya* provide amply testimony to the fact that the Brahmin traditions of education which prevailed even in that era, was able to generate a breed of well-disciplined citizenry of strong personalities in ancient Sri Lanka. Therefore, this should not be forgotten either. But, whatever the case may be, I would like to speak on the tradition of Buddhist Education in the post Mahinda period as a starting point of my preferred theme, in order to set about a limitation to my lecture.

The classical Buddhist education in Sri Lanka is made up of identical, unjustifiable and other educational systems and it becomes noted for a subject of review. The King *Devanampiyathissa*'s encounter with *the Mahinda Thero*, where the latter raised "*Amba Penaya*" (Mango Quiz) to ascertain how the leader of the country gained general knowledge and wisdom based on this system of education, provides a classic example to this effect. It was indeed testament to the means of assessing of knowledge-oriented outcomes of the general public. Also we could clearly see the speedy progress with the onset of Buddhist religious renaissance linked with this education system undertaken by the *King Devanampitahissa* and under the direction of *Mahinda Thero*, right after his arrival. The conspicuous feature of this system of education was that it helped more vigorously in shaping the lives of the entire social fabric, with this knowledge-based revolution.

The cornerstone of this revolution was the concept of "Non-Violence". The extent of the killing spree of the animals at that time was so ironically such that even the King of the country was engaged in killing a deer when he accidently met with *Arahant Mahinda*.

Having noticed this pathetic situation, the ideal initiative he used to deter people from these cruel actions was *Dharmadeshana (Preaching of Dhamma)*. Also the key medium of teaching in Buddhist education is preaching or sermon.

The preaching of Suttas such as,*Chulahattipadopama, Samaciththapariyaya* and from the day after wards, Pethawaththu*, Vimanawaththu, Sachchasamyutta, Devaduta and Asivisopamasuttas* were preached by *Arahant Mahinda Thero*. These Pirith chanting brought home the truth that the people who sought the refuge of Noble Triple Gem *(Thisarana)* are the ones who are perfect in virtuous life, blended withstrong moral discipline. In the light of this major transition, the Thero stressed the fact, in no uncertain terms,

that the core of this education system was based on "Non-Violence" and which that help create attitudinal change in the people, conducive to harness their lives into so creative and yet talented personalities in the society. Thereupon, the Thero initiated the construction work of a prominent educational institute, later becoming the world renowned portal of Buddhist education, namely *"Maha Vihara"* in Anuradhapura in later times. Also its status of prestige as against the present day universities and recognition were amply reflected by the fact when *Ven. Buddhagosha Thero* in 5th century, sought for the help of resident erudite monks in his endeavor to determine the accuracy of contents of *Visuddhimagga.*

This testifies the fact that the research methodologies and concepts which are in use today are found to have been equally used by them in every aspect even in that period of time. The monk leadership was strongly evident as a powerful influence in the *Mahavihara-* oriented education system since its very inception. It was a heritage endowed by our history upon the monkhood. The monk through its education system by that time was thoroughly enriched with the requisite competency in *Tripitaka* Doctrine, pristine purity in perfect moral rectitude, behavioral uprightness, sobriety and other qualities. These qualities have undoubtedly been a plus for them to be occupied in the higher echelons of the society as Advisors. The very name as *Maha Viharaya* was also coined by the fact that it was a beacon light of Buddhist education guided by the presence of *Maha Sangha*.

The meaning what we have given to *Maha Viharaya* today is quite different in every sense from that of its original definition. In ancient times, it goes synonymous with a meaning "the leading portal of higher education".

It was all evident that the early Buddhist education system was strengthened and nurtured on a solid religious foundation, engraved with a vision towards soundmoral and attitudinal changes, because Buddhism never expects a four-fold community *(Sivvanak Pirisa)* who are only excelled by wisdom and knowledge but is an embodiment of both. This fact is further endorsed by the term *"Vijja* and *Charana Dhamma"* when Buddha is referred to. It is also the fact that the *Arahant Mihindu Thero* has endorsed, by the introduction of Classical Buddhist Education. Because, the much one is armed with knowledge and wisdom, the better does he strengthen himself in same good virtues and attitudes.

Ironically, the entire set up by which the quintessential essence of this education system has given birth to, has gradually been eroded in the bleak period unfolded thereafter, with the assimilation of ideas of Mahayana monks into Theravada Monks of *Maha Vihara* during 161-77 BC.

Somehow or the other, new resurgence of education has seen among the Ordained and Lay, with the re-establishment of new education institutes in the form of *Piriven* (School for the Monks) and in addition with the setting up of *Ashtayathana (Viyathpath Ataganaya),* namely the *Galathuramula, Uthurumula, Wilgammula, Mahanethpamula, Dakunumula, Kaparamula, Senevirathmula, Vadummula* etc. Therefore, it has resulted in giving birth to a new breed of erudite monks and laymen.

Since the end of the 16th century, this philosophy of thinking behind this universally renowned education system which goes hand in hand with the improved moral values and spiritual purification has

seen a gradual drawback. The ultimate result of this degeneration has mainly attributed to a swift downfall of *Sasana*.In ultimate sense, this downfall was meant by the breakdown of the *Bhikkhu* community as well as the overall education system. The arrival of western community to the country also had a strong influence on this pathetic situation.

It was the time that almost every sector in the country was affected badly in Sri Lanka history. This was facilitated by the gradual fading away of the strength and powerful influence in *Maha Sangha*. The prominent figure that emerged as a beacon light to save the *Bhikshu Sasana* and education from this abyss of destruction was *Saranankara Sangharaja* the great benefactor prelate. By that time, hardly did he find any erudite monk competent in *Pali or Sankskrit* or any linguistic knowledge. He pioneered to take steps,amidst untold difficulties, to bring the *Bhikshu* Ordinationback to fold, which was once disappeared and then regained its lost dignity again with the establishment of Ordination within Malwatta and Asgiriya temples, under the aegis of *King Keerthi Sri Rajasinghe* and the King of Siam. This resurgence was seen as an overall progress in the country.

The crucial point that lies with the above explanation is that, whenever the country was in tragedy due to the collapse of *Sangha* Community, it eventually manifests features of immediate downfall of almost entire society.Therefore, perceiving this reality well, it is of paramount importance, to streamline the present education frame work by our policy planners. There are instances that matters of this kind receive least concern by our politicians due to petty political differences. Ultimately every plan of this nature ends up in an utter futility.It is because that they are succumbed to alienated ethos and practices not giving a serious thought to our Sinhala Buddhist values and aged old our cultural identity.

However, the strong influence of the Buddhist revival initiated by the Most Venerable *Welivita Sangharaja Maha Nayaka Thero* has paved the way to raise a new erudite generation of monks once again. There arose a large number of monks and the lay in the low country, who received education from the *Maha Nayaka Thero*. Prominent among them were *Ven. Hikkaduwe Sri Sumangala Thero* a student descended from the generation of monks of *Most Ven. Walane Sri Siddhartha Nayaka Thero* initiated *Ratmalane Paramadhammachethiya Pirivena*, and Ven. *Ratmalane Sri Dhammaloka* who founded *Maligakanda Vidyodaya Pirivena* and *Peliyagoda Vidyalankara Pirivena.*

Accordingly, with the establishment of these twin-portals of Buddhist learning there arose a two new generation of erudite monks, blended with deep Dhamma knowledge and highest degree of virtuosity, who occupied prominent places in the society as venerated elites.

This has also created a new generation of both ordained and yet patriotic lay followers even to challenge the then British rule.

The group of these patriotic people who brought up in the shelter of these leading educational institutes was such that they were even bold enough to advice the ruler of the country. Due to the prestige and recognition it gained, even the rulers of the country gave an utmost concern over the progress of these two institutions as the key portals of local education, whilst giving them with highest

state patronage.This situation has greatly influenced on the passing of the parliament act of Sinhala language as state official language under the S.W.R.D.Bandaranaike, under United Peoples Front Government. It faced a deadlock unexpectedly as majority of people in the state structure were actually not capable of doing official duties in Sinhala. By this time, the University of Peradeniya was not in a position to cope with this situation. In the light of this problem, on the advice of Dr. Wijayananda Dahanayaka, then Minister of Education together with the Prime Minister, made a proposal with a view to grant university status to the *Vidyalankara Pirivena of Peliyagoda and Vidyodaya Pirivena of Maligakanda*, in a move to develop Pirivena education system in the country. It was on the 1st of January 1959. The leadership for the academic and administrative departments of these two institutions has also been initially granted on the same Principals of respective institutions. The second objective was to set up two national faculties of science as the backbone of national education system.

Have these foremost objectives come into a reality then, as expected, with the formation of these institutions? Answer is flatly 'yes'. As of today, to what extent was it a success? I'm sure, you might have an answer. Clearly there is an issue. These universities produced a large number of local academics and intellectuals and those academics have come out in equal proportions in numbers from the Universities of Peradeniya and Colombo. Even though there was a change in the name of these original institutions, it was not a problem. At times the leadership of the two universities, which became noted for its prominent role in securing our indigenous thinking and culture has blatantly denied.

The highly subservient mentality dominated by alienated practices has come to be invaded in the university administration to show that the changing global thinking is one and only determiner.

Therefore, no one was able to stop these two leading universities from being neglected as they remained much the same as yet another two universities in the world, when considered in terms of its original values and purposes. The community of students had no identity of their own. The leadership of the two universities dominated by the Sangha also gradually came to a halt as same as other universities.

When considered in comparison with other universities, what is our difference in terms of our cultural and religious values so vigorously maintained by us? Why can't we see any need to do that in line of this thinking?

Little did we the university authorities observe any change of perception in transformingit, according to our Buddhist values based on non-violence, tolerance of other views and equality. Taken as a whole, our universities, more often than not, resort to solve such problems largely on aggressive,subversiveand intransigent course of actions. This is also indicative of a negative outcome of the globalization. Is this the only determiner? Why don't our universities have an own philosophy, reflective of their own identity? Don't these features represent by the architectural designs of buildings, syllabus or environment? Are these Buddhist identities which prevailed originally in their glorious times of Vidyodaya and Vidyalankara Universities available to see today? But quite contrary to our thinking, the University of Strathclide in Glasgow, Scotland which was founded in 1796 and University of Glasgow,

located separately in the same block of land have still sustained and preserved their dignity of glorious past.

The University of Strathclide, which plays a prominent role in preparing their students to suit the needs of the ever-growing labour market, an original requirement that arose in the aftermath of technical revolution, still remain unchanged its identity in overall programs of studies, without being spoilt its original cultural values.

Also on the other hand, the University of Glasgow has fine-tuned all their overall programs of studies which goes hand in hand in preserving ancient cultural values of Scotland. Do the essence of MahaVihara oriented our education system with a history more than the above,incorporate these values in our present education system? It is a matter left to be investigated.

May the blessings of the Noble Triple Gem with you all!

2018.10.06

தற்காலத்திற்கு இலங்கையின் பாரம்பரியக் கல்வியினது பெறுமதிமிக்க அம்சங்கள்

பேராசிரியர் வண. தும்புள்ளே சீலக்கந்த தேரர்

இன்று நடைபெறுகின்ற ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தின் மானுடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான பீடத்தின் பட்டமளிப்பு விழாவில் அதிதிகளின் உரையில் நான் ‘இலங்கையில் பாரம்பரிய கல்வி முறைமையின் அடிப்படையில் இன்று’ எனும் தொனிப் பொருளில் எனது உரையை ஆற்ற விரும்புகின்றேன்.

இலங்கையின் பாரம்பரியக் கல்வி சம்பந்தமாக பேசும் போது கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்ற மகிந்த தேரரின் இலங்கைத் தீவுக்கான வருகையுடன் ஆரம்பிக்கின்றது எனக் கருதலாம். கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டுக்கு முன், இலங்கையின் கல்வி பற்றிப் பேசுகின்றவர்களுக்கு அப்போது பந்துல போன்ற பிராமண குருக்களின் கீழும் இந்நாட்டு மக்களுக்கான கல்வி நடைமுறைப்பட்டதென முதலில் அறிகின்றோம். புராதன இலங்கையில் உறுதியான ஆளுமை மிக்க ஒழுக்க சீலமுடைய மக்களை உருவாக்க பிராமண பாரம்பரிய கல்விமுறைமையை அமைத்தளித்த பண்டுகாப குமாரனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் இது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் அவ்விடயத்தையும் எம்மால் மறக்க முடியாது. எவ்வாறாயினும் இந்த உரையைச் சுருக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு மகிந்த தேரரின் பின்னர் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட பௌத்த கல்வி பாரம்பரியம் பற்றி பேச விழைகின்றேன்.

இலங்கையின் பாரம்பரிய பௌத்த கல்வி ஏனைய கல்விமுறைகளுடன் அசாதாரணமாகவும் முழுவதும் ஒத்ததாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளமை மீளாய்வு செய்யக்கூடிய ஒரு விடயமாகும். அதற்கு சிறந்த பாரம்பரிய உதாரணம், மகிந்த தேரரும் தேவநம்பியதீச மன்னனும் முதலாம் சந்திப்பின் போது இக்கல்வியின் விவேகத்தையும் பொது அறிவினையும் ஒரு நாட்டின் தலைவர் எவ்வாறு கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை அறிய “அம்ப பெனய” கேட்டமை இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். அதனூடாக நாட்டின் பொது மக்களின் கீழைத்தேய வெளிப்பாட்டையும் அறிவையம் அளப்பதற்கு ஒரு அளவு கோலாக இது இருக்கிறது. சாதாரணமாக பார்க்கும் போது அன்று மகிந்த தேரரின் வருகையின் பின்னரும் தேவநம்பியதிஸ்ஸவின் அனுசரணையுடன் நடந்த பௌத்த செயற்பாடுகளும் பௌத்த மத மறுமலர்ச்சிக்கான கல்வி முறைமையின் தொடக்கமாகத் தெரிகின்றது. ஆனால் இந்த கல்வி முறைமையின் கவர்ச்சியான தன்மைகள் முழு சமூகத்தினதும் வாழ்வினை செம்மைப்படுத்த உதவியதோடு மட்டுமல்லாது அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட புரட்சிக்கும் காரணமாய் அமைகின்றது. இப்புரட்சிக்கு அடிப்படையாக இருப்பது அகிம்சைவாதக் கொள்கையாகும். அப்போதும் மிருகவதை எத்துணை தூரம் சாதாரணமானது எனில், அரசனை மகிந்த தேரர் சந்தித்த போதும் அரசன் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டாக செய்து கொண்டிருந்தது மான் வேட்டையாகும். இந்த பரிதாப செயலிலிருந்து அரசர் உட்பட மக்களையும் அதிலிருந்து மீட்பதற்காக பயன்படுத்திய ஊடகமே தர்ம போதனையாகும். பௌத்த கல்வி முறைமையில் பிரதான கற்பித்தல் ஊடகமானதும் போதனையே.

இதில் மகிந்த தேரரின் ‘சூல ஹத்திப தொபம சூத்ரய, சமசித்த பரியாய சூத்திரம் மற்றும் மறு நாளிலிருந்து பேதபவத்து, விமானவத்து, சச்சசங்யுக்த, தேவதூத மற்றும் ஆசிவிசோபம் ஆகிய சூத்திரங்கள்’ போன்ற பல போதனைகளை தேர்ந்தெடுத்து போதனை செய்ததன் மூலம் தேரர்

அவர்கள் எதிர்பார்த்தது மும்மணிகளின் ஆசிபெற்ற மனிதனுள் படிப்படியாக நன்மை தீமைகளால் ஏற்படும் பிரதிபலன்களைச் சுட்டிக்காட்டி இவ்வுலகில் யாரும் வாழும் காலத்தினுள் ஒழுக்க விழுமியங்கள் கொண்ட சிறந்த ஆழுமையுள்ள மனிதனை உருவாக்கும் வழிவகைகளை சுட்டிக் காட்டுதலாகும். அதன்படி அகிம்சை அடிப்படை வாதத்தினை அடிப்படையாக அறிந்து அந்த அறிவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்தனையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் சிறந்த படைப்பாற்றலுள்ள சிறந்த ஆளுமையும் திறமையும் மிக்க பூரணத்துவமிக்க நபரை சமூகத்திற்கு முன்வைப்பதே இந்த கல்வி மரபின் கருவாகுமென தேரர் சுட்டிக்காட்டினார். இதனிடையே பின்னர் தேரரின் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது ‘அநுராதபுர மகா விகாரை’ என்ற பிற்காலத்தில் உலகப்புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனமாகும். இது எத்துணை தூரம் தற்போதைய பல்கலைக்கழகங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பதை நோக்குவோமாயின், ஆசிரிய தேரரான ‘புத்தகேச’ அவர்கள் கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்து ‘விசுத்தி மக்கய’ என்னும் நூலினை எழுதி அதன் தரத்தினை மதிப்பிடுவதற்கு மூன்று பிரதிகளில் மகாவிகாரை பிக்குமார்களுக்கு முன்வைத்தார். இதிலிருந்து எதிர்காலத்தில் இலங்கையில் ஆராய்ச்சி முறைமை அன்றும் நடைமுறையில் இருந்துள்ளமை புலனாகின்றது. அநுராதபுர மகா விகாரையில் ஆரம்பமான உலகப்பிரசித்தி பெற்ற கலைத் துறைக் கல்வியினுள் பிக்குமார்களின் தலைமைத்துவம் தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இந்தத் தலைமைத்துவம் பிக்குமார்களுக்கே உரித்தான ஒன்றாகும். அக்காலத்தில் நடைபெற்ற கல்விமுறைமையின் படி பிக்குமார்களுக்கு ‘திரிபிட்டக தர்மம்’ சம்பந்தமான தெளிவான அறிவு சிறந்த மனப்பாங்கு போல நடத்தையிலும் நல்லொழுக்கம் மிளிர்ந்தது. இதனாலேயே பிக்கு சமூகம் உயர்ந்த நிலைக்கு மேலோங்கியதுடன் நல்லறிவு புகட்டக் கூடிய தகைமைகளையும் பெற்றனர். ‘மகாவிகாரை’ எனும் பெயரில் கூறப்படுவது என்னவெனில் பிக்குமார்களின் தலைமைத்துவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வி மத்திய நிலையம் ஆகும். இன்று இது மகா விகாரையை விடவும் வேறு ரூபத்தில் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. கடந்த காலத்தில் ‘மகாவிகாரை’ என்பது உயர் கல்வி மத்திய நிலையத்துக்கு சமமான ஒன்றாக விளங்கியது.

பிக்கு, பிக்குனி, பக்தன், பக்தினி என்னும் நான்கு வகையானவர்களில் அறிவினை மாத்திரம் பத்த தர்மத்தினால் எதிர்பார்க்க முடியாததோடு, சிறந்த நடத்தையானது கல்வியின் அடிப்படை அத்திபாரமாகும் என தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. புத்த பெருமான் சம்பந்தமாக குறிப்பிடப்படும் ‘விஜ்ஜா மற்றும் சரண’ (அறிவும் நடத்தையும்) என்று குறிப்பிடப்படுவதும் இந்த விடயமாகும். அன்று இந்தக் கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே மகிந்த தேரர் அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புராதன பாரம்பரிய கல்வி முறைமை எனக் கருதப்பட்டதும் இதுவாகும். ஒரு நபர் தனது அறிவின் மூலம் குறிப்பிட்டளவு சமமான நடத்தையிலும் சக்தி பெறல் வேண்டும்.

இவ்வாறு நோக்குமிடத்து ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இலங்கையில் நிலவிய இந்த உலகப் புகழ் மிக்க கல்வித்துறையை விஷேடத்துவம் பெற்ற ஆன்மிகம் மற்றும் நடத்தை என்பன கி.மு. 161 – 77 வரையான காலப்பகுதியில் மகாவிகாரையில் தேரவாத புத்த தர்மத்தினை பின்பற்றிய பிக்குகளின் கருத்துக்களோடு மகாயான புத்த தர்மத்தின் எண்ணக் கருத்துக்கள் சங்கமித்ததால், கடந்த காலத்தில் கீர்த்தி மிக்கதாக மிளிர்ந்த இந்த பௌத்த கல்வி மத்திய நிலையத்தின் தரம் குன்றத் தொடங்கிற்று. ஆனால் தற்போது பிரிவென என்னும் அமைப்பில் கல்வி நிலையங்கள் உருவாகத் தொடங்கியதும் அதற்கு மேலதிகமாக ‘கலதுரமுல, உத்துறுமுல, வில்கம்முல, மகநெத்பாமுல, தக்குணுமுல, கபாறாமுல, செனவிரத்முல, வாதும்முல’ ஆகிய எட்டு பௌத்த கல்வி நிலையங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் பொது வாழ்வினைப் போன்றே துறவறமும் கல்வியில் புதியதொரு பாதைக்கு

இட்டுச் சென்றது. இக்காரணத்தினால் பொது மகனைப் போலவே துறவிகளும் கற்றோர்களாக உருவாகினர்.

16ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து படிப்படியாக பொதுமகன் மற்றும் துறவிகள், கல்வித் துறையில் இருந்து அர்த்த,ள படிப்புக்கு இணைவாக இருக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கத்தோடு கலந்துள்ள ஆன்மீகத்தின் தூய்மை பற்றிய நற்சிந்தனைகளும் அவர்களிடமிருந்து படிப்படியாக தொலைவானது. இதில் முடிவாக பௌத்த சாசனத்துக்கு பின்னடைவு ஏற்பட்டது. சாசனத்தின் பின்னடைவு என்பது, அன்று முழு பிக்கு சமூகத்தைப் போல முழு கல்வியிலும் பின்னடைவு ஏற்பட்டது என்பதாகும். இந்த நிலைமையின் கீழ் மேலைத்தேய மக்களில் அநேகமானோர் இலங்கைக்கு வந்தமை பாரிய அழுத்தத்தினை கொடுத்தது. இது இலங்கையின் சரித்திரத்தில் சகல பிரிவுகளிலும் பாரிய பின்னடைவினை ஏற்படுத்தும் இலட்சணத்தை காட்டக்கூடிய சந்தர்ப்பமாகும். இதற்கு பிரதான காரணமாக அமைந்தது பிக்குமார்களின் சக்தி சமூகத்தினுள் நலிவடைந்திருந்தமையாகும். இந்த இருள் நிறைந்த அதள பாதாளத்திலிருந்து பிக்குகளின் சாசனத்தையும் பௌத்த மத கோட்பாட்டினையும் கல்வியையும் முன்னேற்று முகமாக, பாரிய பிரயத்தனம் செய்தது இனத்தின் அதிர்ஷ்டத்துக்கு உதித்த ‘வெலிவிட்ட அசரண சரணங்கர சங்கரஜய’ எனும் தேரர் ஆவார். தேரர் அவர்கள் இளம் பிக்குவாக உருவாக்கப்பட்ட போது பாளி மற்றும் சமஸ்கிருத மொழி பேச மொழிக்கல்வி சம்பந்தமான அறிவு படைத்த பௌத்த பிக்கு ஒருவரை தேடிக் கொள்வதற்கு சிரமமான யுகமாக இருந்தது. இதனால் இந்தத் தேவையினை பாரிய சிரமத்துக்கு மத்தியில் நிறைவேற்றி மொழிக் கல்வியை போன்றே ‘சிறித்தாஸீலாதி’ குணத்தில் அழிவடைந்த பிக்கு, கல்வியினை மேம்படுத்தும் முயற்சியின் அத்தியவசியமான அம்சமாகிய ஒழிந்து போன பிக்குகளின் பௌத்த உயர் அந்தஸ்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதற்காக சீயம் (பர்மா) நாட்டிற்கு, அப்போது ஆட்சி செய்த கீர்த்தி ஸ்ரீ மகாராஜாவின் பூரண அனுசரணையுடன் பர்மா நாட்டின் அரசனின் அனுசரணையையும் பெற்று மல்வத்து அஸ்கிரிய பீடங்களை முதன்மைப்படுத்தி மீண்டும் ‘உபசம்பதாவ’ பௌத்த உயர் அந்தஸ்தினை உருவாக்கி அதன் மூலம் இலங்கையில் எல்லாப் பிரிவுகளையும் புத்துயிர் பெற வைத்தார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் எமது கவனத்திற்கு எடுக்க வேண்டிய விடயம் என்னவெனில்’, பிக்குமார் அழிவுக்குள்ளானது முழு இனத்தின் அழிவுக்குக் காரணமாகும் என்பதாகும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு கல்வித்துறையில் செயற்படும் நபர்கள் தற்போதைய இலங்கையின் கல்வி முறைமையைத் திட்டமிடுதல் அவசியமாகும். அநேகமாக அரசியல் பேதம் காரணமாக அரச தலைவர்கள் இந்த விடயம் சம்பந்தமாக கவனத்திற் கொள்ளாமல் உள்ளனர். இப்படியாக எல்லாத் திட்டங்களும் இறுதியில் வீழ்ச்சியடைவது இக்காரணத்தினாலாகும். இந்த நாட்டிலே சிங்கள பௌத்த சூழல் மற்றும் கலாச்சாரத்தினை கவனிக்காது வேறு சிந்தனையோட்டத்திற்கு கௌரவமளித்த காரணத்தினால் சமூகமே வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது.

எவ்வாறாயினும் ‘வெலிவிட்ட சங்கராஜ’ தேரர் அவர்களின் தலைமைத்துவத்தில் ஏற்பட்ட சாசனத்தின் எழுச்சியின் காரணமாக நாட்டினுள் கற்ற பிக்குமார்கள் மீண்டும் தோன்றுவதற்கு காரணமான பாதை திறந்தது எனலாம். இந்த சரணங்கர சங்கராஜ தேரரிடம் கல்வி கற்ற பொதுமக்களிலும் துறவிகளிலும் அதிகமான மாணவர்கள் இலங்கையில் தாழ்நாட்டுப் பிரதேசங்களில் உருவாகினர். ரத்மலானை பரம தம்ம சேத்திய பிரிவெனவினை முதன்மையாகக் கொண்டு வலானே ஸ்ரீ சித்தார்த்த மகாஸ்வாமின்தரயன் தேரர் அவர்களின் சீடர்கள் பரம்பரையினால் ஜாத ஹிக்கடுவே ஸ்ரீ சுமங்கல, ரத்தமலானை ஸ்ரீ தம்மாலோக ஆகிய மகாதேரர்கள் இருவரும் மாளிகா கந்தை

வித்தியோதய பிரிவெனவையம் பேலியகொட வித்தியாலங்கார பிரிவெனவையம் ஆரம்பித்தார்கள். அதன் படி 19ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப்பகுதியில் இருந்து இந்த இரு பிரிவெனைகள் மூலம் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் அதிவிஷேட பிக்கு பரம்பரை வித்தியோதய மற்றும் வித்தியாலங்கார பிரிவென இரண்டினையும் முதன்மைப்படுத்தி கலைத்துறைக் கல்வியைச் சிறந்த முறையில் பெற்று பௌத்த தர்மம் பற்றிய அறிவினைப் பெற்றதுடன், அன்றிருந்த ஆங்கில ஆட்சிக்கும் சவால்விடும் வகையில் நாட்டுப்பற்றுக் கொண்டது போல பொதுமக்கள் மற்றும் துறவிகளிடையே கற்ற சமூகம் ஒன்று உருவாகியது.

வித்தியோதய மற்றும் வித்தியாலங்கார ஆகிய பிரிவெனைகளிலும் உருவாகிய உள்நாட்டு துறவிகளற்ற கற்றவர்கள் அக்காலத்தில் நாட்டினை ஆட்சி செய்த தலைவர்களுக்குக் கூட அறிவுரை வழங்குமளவிற்கு அறிவில் முதிர்ச்சியடைந்தனர். இதனால் அன்றிருந்த அரச தலைவர்கள் இரு பிரிவெகைகளையும் நாட்டின் கல்வித் துறையின் தலைமையகமாக கருதி செயற்பட்டனர். இந்த நிலைமை எத்துணை தூரம் பலம் வாய்ந்தது எனில் 1956 இல் ஆட்சி பீடமேறிய மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசின் பிரதமர் எஸ். டபிள்யு. ஆர். டீ. பண்டாரநாயக்க அவர்களின் பாரிய அர்ப்பணிப்பின் பேரில் சிங்கள மொழி அரச கரும மொழியாக அமுல்படுத்துவதற்குரிய சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அப்போது நாட்டில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை அரச நிருவாகத்தினுள் எல்லாத்துறைகளிலும் சிங்கள மொழி மூலம் கடமையினை ஆற்றக்கூடிய ஊழியர்கள் இல்லாதிருந்தமையாகும். அதுவரை இருந்த பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகமும் இந்தத் தேவையினை நிறைவேற்றவில்லை. இதன் காரணமாக கல்வி அமைச்சின் கௌரவ கல்வியமைச்சர் விஜயானந்த தகாநாயக்கா அவர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனைப் படி இலங்கையில் பிரிவெனாக்களின் கல்வித்துறையினை மேம்படுத்தும் நோக்கில் பேலியகொட விதியாலங்கார பிரிவெனவுக்கும் மற்றும் மாளிகாகந்தை வித்தியோதய பிரிவெனவுக்கும் பல்கலைக்கழக அந்தஸ்த்து வழங்கும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டு இந்த பிரிவெனாக்கள் இரண்டும் 1959 ஜனவரி முதலாந் திகதி பல்கலைக்கழக அந்தஸ்த்துக்கு உயர்த்தப்பட்டன. இந்த இரு பல்கலைக்கழக கலை மற்றும் நிருவாகத் தலைவராக பிரதம மதகுருவாக தேரர்கள் ஆரம்பத்திலேயே நியமிக்கப்பட்டார்கள். இலங்கையின் தேசிய கல்வி முறைமையின் முதுகெலும்பாக தேசிய கல்விக் கல்லூரி இரண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட்டது இரண்டாவது நோக்கமாகும்.

இந்த நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த இரு பல்கலைக் கழகங்களினால் அப்போது அந்த எதிர்பார்ப்பு வெற்றியடைந்தமை உண்மையில் நிஜமாயிற்று. இன்று பார்க்கும் போது அது எத்துணை தூரம் பலனை தந்துள்ளது. பதில் உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும். இதில் சிக்கல்கள் உள்ளன. இந்தப் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்நாட்டுக் கல்விமான்களும் புத்திஜீவிகளும் உருவாகினர். அரச நிருவாகத்துக்கு அவர்கள் போராதனை, கொழும்பு போன்ற பல்கலைக்கழகங்களுக்கு நிகரான நிலையில் உருவாகினர். ஆனால் இந்த ஆரம்பகால பல்கலைக்கழகங்கள் இரண்டும் பெயர்கள் வேறுபட்டு இருந்தாலும் அது பிரச்சினை இல்லை. எப்போதும் தேசிய கலாசாரம் மற்றும் சிந்தனை முறைமைக்கு முதலிடம் வழங்குவது பிரதான நோக்கமாகக் கொண்ட பல்கலைக்கழகங்கள் இரண்டுக்கும் உரிய தேசிய சிந்தனையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட தலைமைத்துவங்களையும் கூட ஒரு தடைவை இழந்தோம்.

மாற்றமடையும் உலகமயப்படுத்தல் சிந்தனையின் விளைவாக வெளிநாட்டு மனோநிலையே பல்கலைக்கழக நிருவாகத்தில் முன்னின்றது. இதனால் ஆரம்பத்தில் இருந்த நோக்கம் மற்றும் குறிக்கோள் பற்றி எவ்வகையிலும் கவனிக்காது உலகில் இன்னும் இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களாக

உருவாக்குவது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. மாணவ சமூகத்தினுள் அவர்களின் அடையாளம் வெளித்தோன்றவில்லை. பிக்குகளின் தலைமைத்துவ முறைமை கூட படிப்படியாக நலிவடைந்தமை ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களின் அமைப்புக்கு மாற்றமுற்றேயாகும். தேசிய கலாசாரம் மற்றும் ஒழுக்கம் என்பவற்றை பார்க்கும் போதும் ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களில் எங்கே இருந்து மாற்றம் ஏற்பட்டது? அவ்வாறு அடையாளத்தினை உயர்த்துவது அவசியம் என்று தெரியவில்லையா? பௌத்த கல்வியை மிகப் பெறுமதிமிக்கதாக அமைத்து அகிம்சையான ஏனைய சகிப்புத் தன்மை, சமானத்துவம் ஆகிய கருதுகோள்களுக்கு மனப்பாங்கு ரீதியான அடிப்படையில் மொழிபெயர்ப்பு காணப்படுவது குறைவாகவேயாகும். எப்போதும் ஆவேசமாக கட்டுப்பாடற்ற முறையில் பிரச்சினைகள், சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் நிலைமைக்கு பல்கலைக்கழகங்கள் பொதுவாக அமைந்துள்ளன. உலகமயமாக்கலின் விளைவு என்றும் இதனைச் சுட்டிக் காட்ட முடியும். இது மாத்திரமா ஒரே தீர்மானம்? அந்த பல்கலைக்கழகத்துக்குரிய அடையாளப்படுத்தக் கூடிய தத்துவம் இருக்கக் கூடாதா? அது பல்கலைக்கழகக் கட்டடங்கள், கற்கை நெறிகள், பல்கலைக்கழக சுற்றாடலை உருவாக்குதல் செய்தல் போன்ற சகல பிரிவுகளிலும் பிரதிபலிக்கக் கூடாதா? பிரிவெனை, விகாரைகளுடன் கூடிய பௌத்த புண்ணிய பூமி இரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பித்த அன்றைய வித்தியோதய மற்றும் வித்தியாலங்கார பல்கலைக்கழகங்கள் இரண்டும் முன்னேற்றமடைந்த பௌத்த மத பிக்குமடாலய அடையாளங்கள் இன்று பிரதிபலிக்கின்றதா? ஆனால் இன்று ஸ்கொட்லாந்தில் ‘கிளாஸ்கோ’ நகரத்தின் ஒரேயொரு இடத்தில் வேறாக அமைந்துள்ள 1796 இல் ஆரம்பித்த ஸ்திரிக்லயட் பல்கலைக்கழகம் (University of Strathclide) மற்றும் 1451 இல் ஆரம்பித்த கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழகம் (University of Glasgow) என்பன கடந்த கால உரிமையின் அடையாளத்தினை பாதுகாத்துக் கொண்டுள்ளன. ஆரம்ப காலத்தினுள் முன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட தொழில்நுட்பப் புரட்சி வளர்ந்துவரும் தொழிற் சந்தைக்கு ஏற்றவகையில் தேவையாகும் தகைமையுடைய மாணவர்களை உருவாக்கவதில் வகிபாகம் வகிப்பதில் ஸ்திரிக்லயட் பல்கலைக்கழகம் பங்கெடுக்கின்றது. மேலும் தொழில்நுட்ப புரட்சிகளையடுத்து இந்த உண்மையான தேவைப்பாடு உருவாகியுள்ளது. ஆனால் இன்று இதனுடைய கல்வி முறைமைகளில் இதனுடைய அடையாளத்தை இன்றும் மாற்றமின்றி வைத்திருக்கின்றது. எவ்வாறெனில் உண்மையான கலாசார பெறுமானங்களை இன்றும் தக்க வைத்துள்ளது. மறுபுறம் கிளஸ்கோ பல்கலைக்கழகம் ஸ்கொட்லாந்தின் பழைய கலாச்சார பெறுமானங்களை கைக்குக் கை பாதுகாப்பதோடு அவற்றினுடைய கல்வித் திட்டங்களை சீராக்கியுள்ளது. இதனையும் விட வரலாற்றில் மகாவிகாரையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வி முறைமை இதனை விடவும் மேலதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் எமது தற்போதைய கல்வி முறையில் இப்பெறுமானம் கூட்டிணைக்கப்பட்டுள்ளதா என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

மும்மணிகளின் ஆசீர்வாதம் அனைவருக்கும் உரித்தாகட்டும்.

2018.10.06